

opusdei.org

Prelato laiškas (2007 m. liepa)

Monsinjoro Chavjero Ečevarijos (Javier Echevarria) laiškas Opus Dei tikintiesiems. Liepos mėnesį Prelatas kviečia apmąstyti paprastą ir pamokantį pirmųjų krikščionių gyvenimą.

2007-08-09

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Kaip ir praeitais metais, taip ir šiomet, birželio 26 d. įvairiausiuose pasaulio kraštuose buvo švenčiama

liturginė Šv. Chosemarijos Eskrivos de Balagero (Josemaria Escriva de Balaguer) šventė. Su kiekviena diena pamaldumas mūsų Tėvui vis stiprėja: nesvarbu nei vietovė, nei kalba, nei rasė ar socialinė padėtis. Susidūrę su dvasiniais ar materialiniais sunkumais, jo pagalbos prašo tūkstančiai žmonių ir semdamiesi įkvėpimo iš jo gyvenimo bei mokymo, siekia gyventi pagal Evangeliją.

Jo asmenybė yra itin sektinas pavyzdys ir taip bus visados; su Dievo padėjimu daugybė vyrų ir moterų, įgyvendindami kilnius žmogiškus tikslus – kurdami šeimą, dirbdami, bendraudami su kitais – atras kelius, vedančius Švenčiausiosios Trejybės link.

Viešpats trokšta, kad mes, kurie, sekdami Opus Dei dvasia, stengiamės kasdien siekti šventumo, ištikimai eitume keliais, kuriuos savo

nuolankumu dieviškajai valiai
pramynė šv. Chosemarija. Šitaip ir
daug kitų žmonių, matydami mūsų
vidinę kovą – kartais pergalingą,
kartais ne, bet vis iš naujo
pradedamą su džiaugsmu – ir mūsų
padrąsinti, užsidegs leisti *šiuo keliu,*
skatinančiu siekti šventumo darbu ir
kasdienių krikščionio pareigų
vykdymu (1), kas ir yra Opus Dei.

Šiandien jums priminsiu kai kuriuos
šv. Chosemarijos mokymus,
susijusius su pirmaisiais
krikščionimis, kurie Evangelijos
doktriną perėmė tiesiai iš Apaštalų
ar tiesioginių jų sekėjų lūpų. Jie ir jos
jam buvo pavyzdys, kaip šiame
pasaulyje turime įprasminti savo
egzistenciją. Kaip tik vakar
minėjome liturginę pirmųjų Romos
bažnyčios kankinių dieną; šie Romos
vyrai ir moterys Nerono
persekiojimo laikais Amžinajame
mieste atsidavę liudijo Kristų.
Bažnyčia, svarstydamą, kokią datą

jiems paskirti bažnytiniam kalendoriuje, apsistojo prie birželio 30-osios, po šventųjų Apaštalų Petro ir Pauliaus iškilmių, siekdama pabrėžti itin glaudų jų ryšį su tais, kurie jiems perdavė Jėzaus Kristaus mokymą.

Norėdamas paaiškinti Opus Dei misiją, šv. Chosemarija dažnai kalbėdavo apie šiuos pirmuosius mūsų tikėjimo brolius. **„Jei reikia pavyzdžio, – sakydavo, – Opus Dei lengviausia suprasti pagalvojus apie pirmųjų krikščionių gyvenimą. Jie buvo itin nuoširdžiai atsidavę krikščioniškajam pasauliui; rimtai siekė tobulėti, kaip buvo pašaukti paprasto ir didingo Krikšto sakramento.**

Išvaizda niekuo nesiskyrė nuo kitų miestelėnų (2). Panašiai kaip ir jie, – tęsdavo, – Opus Dei tikintieji irgi yra paprasti žmonės; dirba įprastą darbą, gyvena kaip visi žmonės: piliečiai krikščionys, visa širdimi

siekiantys įgyvendinti savo tikėjimą (3).“

Be to, taip kalbėti mane skatina ir troškimas priminti Popiežiaus mokymą; jis jau kuris laikas per trečiadienio audiencijas kalba apie senuosius Bažnyčios tėvus ir rašytojus. Jo žodžiai gali mums padėti gyventi kaip šie krikščionybės aušros žmonės. Aplinkybės, kuriomis jie skelbė savo tikėjimą, iš esmės nelabai kuo skiriasi nuo mūsų.

Pirmiausia Popiežius iškelia jų optimistinį požiūrį, kupiną tvirto pasiklovimo tikėjimu, su kuriuo jieėjo į pagonių pasaulį. Remdamiesi Viešpaties mokymu, jie sugebėjo atskirti, kas jų laikotarpio visuomenės papročiuose yra teigiamo, ir atmetė visa, kas buvo nesuderinama su naująja, Kristaus jiems parodyta, gyvenimo samprata.

Pavyzdžiui, Popiežius pabrėžia, kad šventasis Justinas – krikščionis

pasaulietis, Romos filosofijos
mokytojas – remdamasis Šventuoju
Raštu, visų pirma parodė „dieviškąją
kūrinijos ir atpirkimo misiją,
įvykdomą Jėzuje, Logos, tai yra
amžinąjį Žodį, amžinąjį Protą,
kuriantįjį Protą“. Jis parodo, kad šiam
senajam Bažnyčios tėvui kiekvienas
žmogus kaip mąstanti būtybė
dalyvauja Logose, neša savyje „sėklą“
ir sugeba atskirti tiesą. Šitaip tas pats
Logosas, kuris žydams Senajame
Testamente buvo apreikštas
pranašiška figūra, iš dalies pasirodė ir
graikų filosofijoje kaip „tiesos sėklos“.
Šventasis Justinas apibendrina, kad
krikščionybė yra istorinė ir asmeninė
Logoso kaipo tokio išraiška, tad „visa,
kas gražu ir sukurta žmogaus,
priklauso mums, krikščionims“ (4).

Daugelyje šalių mes, Dievo vaikai,
gyvename neopagoniškoje
visuomenėje, tad nedvejokime –
mums skirta didinga užduotis ją vėl
grąžinti prie Dievo. Kiekvieno ir

kiekvienos apaštališka veikla mus turi vesti tuo keliu, kuriuo ėjo mūsų pirmtakai. Tvirtai laikydamiesi katalikiškosios doktrinos ir nusikratę nevisavertiškumo kompleksų turime imtis darbo pačioje visuomenės širdyje, kuriai patys ir priklausom, ir be pasipūtimo ją iš vidaus perdaryti taip, kaip raugas keičia miltus (5), siekdami laikinos ir amžinos žmonių gerovės.

Tad būkime optimistai ir nešališki. Nors tarp aplinkinių ir regėsime trūkumus ar klaidas, visada su kaupu atsiras ir teigiamo požiūrio. Pasirinkę apaštališkąjį kelią, turime šiuos lobius atrasti ir jais džiaugtis, kad galėtume kitus vesti Tiesos keliu. Remiantis šiais užsibrėžtais siekiais, bus lengviau sielas priartinti prie Dievo. Geriausias mūsų sąjungininkas šioje naujoje visuomenės evangelizacijoje, be tų žmonių Angelo sargo, kaip tik ir yra šis dieviškas pradmuo, kurį visada

turi kiekvienas žmogus, nors kartais to ir nežino – ir netgi tie, kurie nuo Dievo labiau nutolę.

Semkimės įkvėpimo ir suteikime jo kitiems, kurie galbūt netenka drąsos susidūrę su dar daug kur pasitaikančiu moraliniu ir dvasiniu nuosmikiu. Tiek kalbėdamiesi su draugais ir bendradarbiais, tiek platesniuose socialiniuose vandenyse eikime visi kartu su tikėjimo ir proto „sparnais“, kaip nenuilsdamas kartoja Popiežius (6), neatskirdami vieno nuo kito. Šitaip atsispirsime aplinkinių reliatyvizmui, akivaizdžiai tikėjimo stokai ir nepasiklovimui protu.

Be to, prisimindami ir mylimiausiąjį Joną Paulių II, įgyvendinkime jo patarimą: „Nebijokite! Atverkite, plačiai atverkite duris Kristui! Įsileiskite Jo ganytojišką galią į valstybes, ekonomines ir politines sąjungas, į plačius kultūros,

civilizacijos ir raidos plotus.
Nebijokite! Kristus žino, kas yra
žmoguje. Tik Jis žino!“ (7). Šį
raginimą pirmiausia turime
įgyvendinti savyje, įsileisti Viešpatį į
savo sielą ir leisti Jam joje
viešpatauti; o paskui stengtis, kad Jį
įsileistų ir kiti – padėti jiems suprasti,
kad Jėzus yra geriausias Draugas.

Todėl būtinai turime tobulinti savo
teologinę formaciją, kiekvienas pagal
savo poreikius ir aplinkybes gilintis į
viešosios nuomonės temas, susijusias
su esminiais Apsireiškimo aspektais.

Nagrindamas Šventųjų tėvų
mokymus, Popiežius apsistoja dar
prie vieno itin svarbaus ir šiais
laikais aktualaus dalyko. Jis pabrėžia
didžiausią senovės pagonių tikėjimų
klaidą – jie nėjo Dievo išminties
sieloje tiestu keliu. *„Todėl pagonybė
neišvengiamai sulaukė saulėlydžio:
tokia buvo logiška pasekmė, nes jų
tikėjimas buvo nutolęs nuo*

*žmogiškosios tiesos, apribotas dirbtina ceremonijų, formalumų ir papročių sankaupa“ (8). O štai senieji Bažnyčios tėvai ir rašytojai „pasirinko būties tiesą, o ne papročių mitą“ (9). Popiežius primena Tertuliano žodžius: „*Dominus noster Christus veritatem se, non consuetudinem, cognominavit*“ (10); Kristus, mūsų Viešpats, sakė, kad Jis yra Tiesa, o ne paprotys. Benediktas XVI pastebi, kad „*reikėtų atkreipti dėmesį į terminą „consuetudo“, kurį vartodamas Tertulianas turi omeny pagonių tikėjimą: šiuolaikinėse kalbose jį galima išversti kaip „kultūros mada“, „akimirkos mada“*“(11).*

Dabar aišku ir tai, kad žmonės be Dievo patiria nesėkmę. Nors ir atrodo, kad kai kuriose vietose laimi reliatyvizmas, iš tikrųjų toks gyvenimo ir mąstymo būdas sugrius kaip kortų namelis, nes nėra

įsišaknijęs istorijos vingius pinančio Dievo Kūrėjo ir Apvaizdos tiesoje.

Mes, krikščionys, esame už visus laisviausi, nes nepasiduodame akimirkos tendencijoms. **Bažnyčia trokšta, kad jos vaikai būtų atsakingi ir protingi katalikai, kad visų jų protas ir širdis veiktų ne atskirai, kiekvienas sau, o vieningai ir tvirtai, kad kiekvieną akimirką aiškiai žinotų, ką reikia daryti, ir kad būdami nestiprios asmenybės ar nepaisydami sąžinės nepasiduotų laikinoms tendencijoms ir madoms. Kad „nebūtume maži vaikai, siūbuojami ir nešiojami bet kokio mokymo vėjelio, žmonių apgaulės, jų gudrumo, vedančio į klystkelius“ (Ef 4, 14) (12).**

Laiško pradžioje jums buvau užsiminęs, kad po pasaulį ir toliau plinta pamaldumas šv. Chosemarijai. Vos prieš kelias dienas – ir čia ne

vienintelis šių dienų pavyzdys – Kalabrijos Redže buvo atidengtas akmeninis paminklas, kuris primins, kad prieš šešiasdešimt metų pro šį miestą keliavo mūsų Tėvas; o Fiudžyje jo vardu pavadinta gatvė. Šiandien, liepos 1-ąją, Valensijoje šv. Chosemarijai dedikuojama parapijos bažnyčia. Todėl šį laišką datavau būtent čia, nes šiuo metu esu šiame mieste, mylimiausio draugo ir brolio vyskupo mons. Garsijos Gasko (Garcia Gasco) pakviestas dalyvauti liturginėje ceremonijoje. Dėkokite kartu su manimi ir toliau dirbkime, kad ši Dievo dvasia pasiektų vis naujus kraštus ir naujus žmones.

Su dideliu džiaugsmu jums pranešu, kad nuo birželio 26-osios jūsų broliai ėmė nuolat dirbti Maskvoje, kur steigia Opus Dei centrą Rusijoje. Padėkime jiems savo malda šiomis pirmomis akimirkomis ir visados bei ruoškimės tolesnei plėtrai.

Perskaitęs visų jūsų laiškus, kuriuose sveikinate su gimtadieniu, susidrovėjau ir apsidžiaugiau.

Dėkoju kiekvienam ir kiekvienai iš jūsų. Kaip sakydavo mūsų Tėvas, **jei abejojate, paklauskite Jo.**

Su meile jus laimina

jūsų tėvas

+Javier

Valensija, 2007 m. liepos 1 d.

(1) Malda šv. Chosemarijai.

(2) Šv. Chosemarija, „Pokalbiai“, nr. 24.

(3) Ten pat.

(4) Benediktas XVI, Kreipimasis į tikinčiuosius, 2007/03/21. Citata iš šv. Justino: „Apologija II“, XIII, 4.

(5) Plg. Mt 13, 33.

(6) Benediktas XVI, Kreipimasis į
tikinčiuosius, 2007/06/18.

(7) Jonas Paulius II, Homilija
pontifikato pradžioje, 1978/10/22.

(8) Benediktas XVI, Kreipimasis į
tikinčiuosius, 2007/03/21.

(9) Ten pat.

(10) Tertulianas, „Apie mergelių
apdarus“, I, 1.

(11) Benediktas XVI, Kreipimasis į
tikinčiuosius, 2007/03/21.

(12) Šv. Chosemarija, Laiškas
1945/05/06, nr. 35.